

# Hristos, Jertfa noastră

**Textul de memorat:** „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile lui ați fost vindecați.” (1 Petru 2:24)

Preotul catolic Maximilian Kolbe a fost întemnițat la Auschwitz din cauză că a adăpostit refugiați din Polonia, printre care se aflau și două mii de evrei. Într-o zi, un deținut din baraca lui a dispărut (probabil că a evadat) și, drept pedeapsă, trupele SS au ales la întâmplare zece deținuți care să sufere moartea prin înfometare. Unul dintre acești deținuți a început să se lamenteze, strigând: „Vai, sărmana mea soție, sărmanii mei copii! N-o să-i mai văd niciodată!” În clipa aceea, Kolbe s-a oferit să moară în locul lui, cerând ca pedeapsa să îi fie aplicată lui. Ofițerul SS a acceptat surprins. Preotul a intrat în rândul condamnaților, iar celălalt bărbat a supraviețuit (cel puțin la momentul acela).

Deși mișcător, sacrificiul lui Kolbe nu este decât o umbră a jertfei aduse de Acela care S-a așezat în locul nostru, act ce a fost ilustrat în cadrul serviciului de la sanctuar, Noul Testament Îl identifică pe Domnul Isus cu două aspecte majore ale sistemului de jertfe din Vechiul Testament: El este Jertfa noastră (Evrei 9 și 10) și El este Marele nostru Preot (Evrei 5 -10).

Săptămâna aceasta, vom aborda câteva aspecte ale jertfei supreme aduse de Hristos și vom încerca să înțelegem ce anume ne-a pus la dispoziție prin moartea Sa.

## Isus în Isaia 53

### *1. Ce ni se spune în Isaia 53:2-12 despre ceea ce a făcut Hristos pentru noi?*

Isaia 52:13 – 53:12 conține descrierea emoționantă a jertfei Domnului Hristos pentru păcatele omenirii. Există câteva elemente care ne dovedesc că moartea Sa a realizat ispășirea sub forma substituției penale, ceea ce înseamnă că El a preluat pedeapsa pe care o meritam noi și a murit ca Înlouitor al nostru. Iată câteva dintre implicațiile acestui pasaj în ceea ce privește lucrarea Sa pentru noi:

Isus a suferit pentru alții. El a luat asupra Sa suferințele și durerile lor (vers. 4), păcatele, fărădelegile și nelegiuirea lor (vers. 5,6,8,11).

El oferă mari binecuvântări acelor pentru care suferă: pace, vindecare (vers. 5) și îndreptățire (vers. 11).

A fost voia lui Dumnezeu ca Isus să fie zdrobit prin suferință (vers. 10). Dumnezeu a așezat asupra Lui nelegiuirea noastră (vers. 6), deoarece era planul Său ca El să moară în locul nostru.

Isus este neprihănit (vers. 11), la El nu s-a găsit nicio nelegiuire și nici vicleșug (vers. 9).

El a fost jertfa pentru vină, jertfa de ispășire pentru păcat (vers. 10).

### *2. Citește Luca 22:37, Faptele 8:32-35 și 1 Petru 2:21-25. Cum interpretează acești scriitori Isaia 53?*

Aluziile Noului Testament la Isaia 53 demonstrează dincolo de orice dubiu că Isus Hristos a împlinit această profeție. Mai mult chiar, El Însuși S-a identificat cu persoana descrisă aici (Luca 22:37). El a luat păcatele noastre asupra Sa pentru ca noi să putem fi iertați și transformați.

Meditează asupra pasajului din Isaia 53. Ce poți face pentru a-ți însuși aceste făgăduințe, pentru a avea convingerea că, indiferent ce ai făcut, ele sunt valabile și în dreptul tău atunci când te predai Domnului prin credință și ascultare?

# O jertfă înlocuitoare suficientă

## **3. Citește Evrei 2:9. Ce înseamnă faptul că Isus „a gustat” moartea pentru toții? Vezi și Evrei 2:17; 9:26-28; 10:12.**

Domnul Isus a murit pentru păcătoși. El era fără păcat (Evrei 4:15) și, de aceea, când Și-a dat viața ca jertfă, nu a murit pentru păcatul Său. El a purtat „păcatele multora” (Evrei 9:28) „ca să facă ispășire pentru păcatele norodului” (Evrei 2:17) și „ca să șteargă păcatul” pentru totdeauna (Evrei 9:26).

În alte versiuni, Evrei 2:9 spune că Isus a fost făcut „mai prejos decât îngerii” ca să poată suferi moartea. Apostolul încearcă să explice aici motivul pentru care moartea lui Isus a fost cauza înălțării Sale. Pentru noi, nu exista o altă cale: El a trebuit să moară pentru ca omenirea să fie salvată.

Conform acestui pasaj, Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat ca să moară. El a putut deveni „Căpetenia” sau „Autorul” mântuirii noastre (Evrei 2:10) numai îndurând moartea.

De ce „se cuvenea” ca Dumnezeu să Îl lase pe Isus să sufere? Contextul pasajului din Evrei 2:14-18 ne lasă să înțelegem că moartea Domnului a fost necesară pentru eliberarea copiilor lui Dumnezeu din sclavia morții, pentru eliberarea lor de Diavol și de frica morții și, în același timp, pentru a-L pregăti pe Isus să devină „un mare-preot milos și vrednic de încredere”.

Altfel spus, crucea trebuia să preceadă coroana împărătească.

„Asupra Domnului Hristos, ca Înlocuitor și Garant al nostru, a fost așezată nelegiuirea noastră, a tuturor. El a fost așezat în rândul celor fărădelege, ca să ne poată răscumpăra de sub condamnarea Legii. Vinovăția fiecărui urmaș al lui Adam apăsă asupra inimii Sale. Mânia lui Dumnezeu față de păcat, manifestarea teribilă a neplăcerii Sale din cauza neleguirii umpleau inima Fiului Său de groază.” – Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii, p. 753

Hristos, Creatorul universului, a murit ca om, pentru păcatele noastre. Meditează asupra semnificației acestui adevăr. Gândește-te ce veste bună este aceasta pentru noi! Gândește-te la speranța pe care ți-o oferă! Cum ai putea ca tot ce faci să aibă la bază acest adevăr uimitor?

## Sângele Domnului Hristos

Ideea de sânge răscumpărător este întâlnită pretutindeni în Biblie. Sângele este amintit de fiecare dată când se vorbește despre sacrificiile animale, începând chiar cu primele jertfe aduse după ce Adam și Eva au păcătuit. Mai târziu, ritualurile din sistemul israelit al jertfelor utilizau sângele cu scopul de a ilustra adevărul crucial că în absența lui nu am avea nicio șansă să fim iertați de păcate și să putem să stăm în prezența lui Dumnezeu. Sângele era singura cale de a beneficia de mila divină și de a avea o relație cu El.

## **4. Citește următoarele pasaje din Evrei, referitoare la sângele lui Hristos și la sângele jertfelor din Vechiul Testament. Ce ne învață aceste texte despre sânge?**

Evrei 9:12

Evrei 9:14

Evrei 9:18

Evrei 9:22

Evrei 10:19

Evrei 12:24

Evrei 13:12

Evrei 13:20

Când vorbește despre sângele lui Hristos, apostolul nu se referă la viața Sa, ci la moartea Sa înlocuitoare și exprimă astfel rosturile jertfei Sale. Sângele vărsat de Hristos obține răscumpărarea veșnică, asigură curățirea de păcat, oferă iertare și sfințire și este motivul învierii.

În Evrei, putem observa un contrast puternic între sângele lui Hristos și sângele altor jertfe. Niciun alt fel de sânge nu poate oferi iertare reală; păcatele săvârșite de-a lungul istoriei, atât înainte, cât și după cruce, pot fi iertate numai în virtutea morții lui Hristos (Evrei 9:5). Vărsarea sângelui Său și efectele acestei jertfe sunt dovezi clare ale faptului că moartea Sa a fost înlocuitoare, ceea ce înseamnă că El a luat asupra Sa pedeapsa pe care o merităm noi.

În ce mod ne ajută înțelegerea morții lui Hristos să scăpăm de ideea greșită că faptele noastre ne pot mântui?

## O jertfă fără cusur

**5. Ce criterii trebuia să îndeplinească animalul care urma să fie adus ca jertfă? Exodul 12:5; Leviticul 3:1; 4:3.**

Animalul pentru jertfă trebuia ales cu multă atenție. Nu putea fi luat un animal oarecare, ci trebuiau respectate anumite criterii, în funcție de jertfa care trebuia adusă.

Exista totuși un criteriu pe care trebuia să-l îndeplinească orice tip de jertfă: trebuia să fie „fără cusur”. Cuvântul ebraic tamim poate fi redat și prin cuvintele „complet”, „neatins”, „fără defect” sau „perfect” și se referă la un lucru care îndeplinește cele mai înalte standarde posibile.

Când face referire la persoane, cuvântul tamim este utilizat pentru a descrie pe cineva care este „neprihănit”, „fără pată”, „fără prihană” înaintea lui Dumnezeu (Geneza 6:9; 17:1).

**6. Cum este caracterizat Domnul Isus în următoarele texte? Evrei 4:15; 7:26; 9:14 și 1 Petru 1:18,19. De ce era atât de important ca El să fie fără păcat?**

Domnul Isus, „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29), corespunde perfect criteriului ca jertfa să fie fără cusur. Viața Sa curată L-a recomandat ca jertfă fără pată. Aceasta este garanția mântuirii noastre, deoarece numai Unul fără păcat putea purta păcatul nostru și numai neprihănirea Sa desăvârșită ne poate salva și acum, și la judecată. Tocmai de neprihănirea aceasta este legată speranța mântuirii.

La fel ca echivalentul lui ebraic, cuvântul grecesc amomos („fără cusur”; vezi 1 Petru 1:19) este utilizat atât în legătură cu Isus și jertfa Sa desăvârșită, cât și pentru a-i caracteriza pe urmașii Săi. „Prin compararea vieții lor cu caracterul lui Hristos, ei vor fi în stare să discearnă unde nu au reușit să îndeplinească cerințele Legii sfinte a lui Dumnezeu și vor căuta să fie desăvârșiți în sfera lor, așa cum Dumnezeu este desăvârșit în sfera Sa.” – Ellen G. White, *The Paulson Letters*, p. 374

Noi suntem înfățișați înaintea lui Dumnezeu „fără prihană” (Iuda 24) prin moartea și slujirea lui Hristos, Cel Neprihănit, care ne-a luat locul.

De ce ne simțim atât de incomod atunci când vine vorba despre sfințenie și despre neprihănire? Cum te poate ajuta gândul că Domnul Hristos este înlocuitorul tău să accepți că și tu ești „sfânt”? Ce efecte ar trebui să aibă noul tău statut înaintea lui Dumnezeu asupra modului în care trăiești?

## Un mare pericol

În cartea Evrei, Pavel ia în discuție jertfa Domnului Hristos din perspectivă teologică și, în plus, prezintă câteva dintre implicațiile ei practice. El precizează în câteva locuri ce se întâmplă cu acela care ignoră jertfa Sa.

**7. Ce avertizare dă Pavel în Evrei 6:4-6 și 10:26-31? La ce atitudini se referă?**

În Epistola către evrei, Pavel arată cât de uimitor este mântuirea lui Dumnezeu, cum S-a descoperit El pe Sine și ce a făcut și face El pentru credincioși. Există totuși o chestiune importantă pe care apostolul s-a simțit nevoit să o abordeze: pericolul de a nu aprecia jertfa Domnului nostru la justa sa valoare. Pentru el, pericolul acesta era practic o „îndepărtare” (vezi Evrei 2:1) și se pare că aici Pavel are în minte abaterea de la traseu a unui vas care nu mai ajunge la destinație. Sarcina principală a credinciosului este să păstreze direcția.

Unii credincioși Îl respingeau pe Dumnezeu în mod deliberat, ajungând să trăiască la fel cum trăiseră înainte de a primi Evanghelia. De aceea, în dreptul lor, jertfa lui Hristos nu mai era eficientă (Evrei 10:26-31). Pavel îi avertizează aici atât pe cei puțini, care refuzau în mod fățiș jertfa Domnului, cât și pe ceilalți, cărora nici nu le trecea prin minte un astfel de gând. Îndepărtarea de Dumnezeu poate fi de multe ori subtilă și treptată și poate avea drept cauză dezaprecierea și neglijența. Tranziția poate fi insesizabilă. Credinciosul ajunge cu timpul să nu mai aprecieze suficient lucrarea Domnului Hristos, la fel ca Esau care nu mai pune preț pe dreptul său de întâi născut (Evrei 12:15-17). Nu ar trebui să devenim atât de obișnuiți cu jertfa lui Hristos, încât să ajungem să o privim ca pe un lucru banal.

Pavel nu își propune aici să-i sperie pe cititori, dar simte nevoia să le vorbească despre consecințele îndepărtării de Dumnezeu. Dorința sa este ca ei să nu ajungă într-o astfel de situație. Dar el nu uită să-i încurajeze să păstreze până la sfârșit credința și speranța (Evrei 3:6,14; 10:23) și să-și ațintească privirea spre Isus (Evrei 12:2).

Ai ajuns să fii prea obișnuit cu adevărul uimitor al răstignirii? De ce este starea aceasta atât de periculoasă? Cum o putem evita?

## Studiu suplimentar

Înlocuirea păcatului omului cu neprihănirea Domnului Hristos este descrisă de Martin Luther prin expresiile „un transfer minunat” sau „un schimb îmbucurător”, iar de Ellen G. White în următorul paragraf celebru: „Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să fim tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. «Prin rănilor Lui suntem tămăduiți.»” – Ellen G. White, Hristos, Lumina lumii, p. 25

„Numai moartea lui Hristos putea face ca iubirea Lui să aibă efect asupra noastră. Numai prin faptul că El a murit putem noi să privim cu bucurie la a doua Lui venire. Jertfa Lui este centrul nădejzii noastre. De ea trebuie să ne prindem credința.” – Ibidem, p. 660

### **Întrebări pentru discuție**

1. Unora nu le place ideea că Domnul Isus este Jertfa noastră, considerând că ea Îi creează lui Dumnezeu o imagine de ființă setoasă de sânge sau răzbunătoare, asemănătoare cu zeitățile păgâne din trecut. (Ei susțin că pasajele biblice legate de sânge și jertfe nu sunt decât o reflectare a concepțiilor păgâne.) De ce este greșit acest mod de a percepe crucea? În ce mod ne ajută conceptele de moarte, jertfă și sânge să înțelegem gravitatea păcatului și a consecințelor lui? În ce mod ne ajută conștientizarea prețului plătit pentru păcat să cerem putere de la Dumnezeu ca să alungăm păcatul din viața noastră?

2. Unii nu reușesc să se raporteze corect la faptele lor și nu înțeleg care este legătura acestora cu mântuirea. Cum ne protejează de capcana mântuirii prin fapte menținerea în atenție a morții înlocuitoare a lui Hristos? În definitiv, ce ar putea adăuga faptele noastre la ceea ce a realizat Domnul prin moartea Sa?

3. Ellen G. White a afirmat că ar fi bine să petrecem zilnic o oră în care să medităm la viața lui Isus și în special la ultimele ore din viața Sa. În ce mod ne ajută această meditație să ne consolidăm relația cu Domnul și să apreciem mai mult tot ce a făcut El pentru noi?